

2015. június 19. - **Az 1915-ös londoni szerződésben az Antant már odaigér Szerbiának magyar területeket, illetve a Román Királyságnak ígérik Erdélyt valamint egész Kelet-Magyarországot(!) a Tisza vonaláig.**

„Kitüntetik Apponyi Albertet, aki elintézte nekünk Trianont” – ezzel a címmel jelentetett meg „cikket” a 444 nevű furcsa kis hon(talan)lap anarki fedőnevű plüss csegevarája.

Régi jó barátunk ő minekünk. Most azzal van baja, hogy posztumusz Magyar Örökség Díjat adományoznak Apponyi Albert grófnak, aki 1920-ban a magyar delegációt vezette a béketárgyalásokon. Anarki neki tulajdonítja a trianoni békediktátumot.

Akkor — a teljesség igénye nélkül — nézzünk néhány tényt.

Kezdjük az elején: az Antant hatalmak (és legfőképpen a gazember Benes) azt hangoztatták, hogy a háború kirobbanásának első számú felelőse Budapest. Beneš erről így beszélt:

„A Szent István egykori koronájához tartozó területek uralkodó osztályai által képviselt magyar népet minden szövetséges egyöntetűen a világháború legfőbb segítőjének, ha ugyan nem az első számú felelősének tartja. A magyarok már a háború előtt is azon mesterkedtek, hogy a propaganda minden eszközével elkendőzzék a korábbi magyar kormány és főleg bizonyos arisztokrata kormánykörök tetteit. Ám mindezek ellenére a háború folyamán sikerült lelepleznünk a magyar oligarchia valódi lényegét, valamint Magyarországon a háború előtt és alatt uralkodó valódi állapotokat. Az egész világ elborzadt ezeknek a tősgyökeres mongol politikai viszonyoknak a láttán, és megértette, hogy a háborút nem egyedül az egykori Osztrák–Magyar Monarchia végzetes politikája robbantotta ki, hanem sokkal inkább Budapesten, mint Bécsben készítették elő.”

Ehhez képest Ferenc Ferdinánd trónörökös legfőbb politikai törekvése az volt, hogy a Monarchia államalkotó nemzetei közé beemelje a szlávokat, így a dualista Monarchiát „trialista” Monarchiává tegye. Ezzel pedig átmentette volna a Monarchiát, megtartva azt a közép- és kelet-közép-európai térség nagyhatalmának. Éppen ez állt viszont ellentétben az angol és francia törekvésekkel, amelyek a Monarchia megszüntetését tűzték ki célul.

Ezért kellett a trónörökösnek meghalnia.

Talán egyszer majd megtudjuk, Gavriló Princip szerb „anarchista diák” ujját vajon melyik titkosszolgálat tette a ravaszra. Az angol? A francia? A kettő együtt? Mindegy. A lényeg, hogy a háború kirobbanásáért is ezek az erők viselik a legnagyobb felelősséget.

Miképpen a trianoni békediktátumért is. De az kétségtelen, hogy a békediktátum magyar tragédiájáért, ami a legnagyobb tragédia volt, hazai erők is felelősek. Súlyosan felelősek. De e felelősök között egyáltalán nincs ott Apponyi Albert gróf.

Nézzük a további tényeket!

Az 1915-ös londoni szerződésben az Antant már odaigér Szerbiának magyar területeket, illetve a Román Királyságnak ígéri Erdélyt valamint egész Kelet-Magyarországot(!) a Tisza vonaláig. (A románok jelleméről elég annyit elmondanunk, hogy öt perc alatt szenvedtek vereséget a Monarchiától, és a háború utolsó napjaiban üzent hadat ismét Ausztria-Magyarországnak, amikor már látszott a vég, és semmiképpen sem akartak lemaradni a koncról.)

A következő lépcsőfok a tragédia felé vezető úton 1918 ősze. Összeomlik a nyugati front, Horvát-Szlavónia kimondja elszakadását a Monarchiától, a Károlyi kormány pedig bejelenti a hadsereg felosztatását (!). Egyetlen számottevő haderő marad az országban, a Székely Hadosztály. Ekkor Románia, Szerbia és Csehszlovákia hadseregei bevonulnak az ország ezen nemzetiségei által lakott területeire, hogy kész helyzetet teremtsenek a majdani béketárgyalásokon. Mivel nincs hadseregünk, az említett csapatok ellenállás nélkül vonulhatnak be a történelmi Magyar Királyság területére. Csak összehasonlításképpen: ugyanekkor a szintén feldarabolásra ítélt Törökországnak nem egy Károlyi Mihály, hanem egy Kemál Atatürkje volt, aki hadsereggel akadályozta meg a nekik szánt szomorú véget. Talán erre is gondolt a liberálisok egyik ikonja, Sigmund Freud, amikor így fogalmazott Károlyiról:

„A magyaroknak sok okos grófjuk van, de pont a legbutábbat kellett elnökké választaniuk.”

És ideje megismernednünk még egy névvel, Linder Béláéval. Ő írta alá a belgrádi egyezményt 1918. november 13-án éjjel. A belgrádi egyezményben Magyarország beleegyezik a demilitarizált övezetek megszállásához. (Linder Béla híres mondata volt, miszerint „nem akarok katonát látni!”; mármint magyar katonát. Amikor ez a rohadék megdőglött, Belgrádban temették, katonai tiszteletadással!)

Nem sokkal később, december 3-án, a Vix követeléseitől megijedve Károlyi kiáltványt intéz a magyar néphez.

A kiáltvány így hangzik:

„Magyarok!

Vyx, a keleti szövetséges hadseregek nevében követeli, hogy a magyar csapatokat vonjuk ki az egész tót vidékről, mert a cseh hadsereg beavatkozására a csehszlovák állam fel van jogosítva.

Ugyanekkor román csapatok szállják meg Erdélyt és átveszik a közigazgatást. A fegyverszüneti szerződéssel ez ellentétben áll, de a kormánynak nincsen hatalma ezeket a követeléseket és tényeket megváltoztatni. A kormány a magyar népköztársaság nevében ünnepélyesen kijelenti, hogy e kényszerűséggel szemben az ország semmiféle jogáról le nem mond. A joghoz és igazsághoz ragaszkodik. Hajoljatok meg a kényszerűség előtt, mert minden erőszak csak ronthatná helyzetünket a nemsokára összeülő békekonferencia előtt. Magyarország területi épségét sokszor fenyegette veszedelem. Mégis újból eggyé lett. A természet teremtette ilyenné. Mi kívánjuk, hogy a jövőben ne csak az élettelen természet, hanem testvéri szeretet is kapcsolja hozzánk összes nem magyarok polgártársainkat. Ma is készek vagyunk teljes közigazgatási és kulturális autonómiát adni a velünk élő Összes- nemzeteknek. Szabad demokratikus keleti, Svájcot akarunk csinálni a régi Magyarországból. A határainkon túl élő szomszéd népekkel is barátságos és békés megegyezést keresünk és remélünk. A kormány most demokratikus átalakuláson dolgozik. Ide sorolja a földreformot is. Ezek lesznek erősségeink a jövőben, az eljövendő késő évszázadokban is. A népek szívbéli kibékülésének ideje is el fog következni. Álljunk úgy a világ előtt, mint akik ennek az időnek elkövetkezését tőlünk telhetőleg mindenben előmozdítottuk.

A magyar népköztársaság nevében:

Károlyi Mihály miniszterelnök.”

Eközben a román hadsereg megszállja Erdélyt. A „hadsereg” 6000 főből áll, morálja, harci ereje szinte nulla. Ehhez képest a Károlyi kormány december 20-án elvezényli Kolozsvárról a Székely Hadosztályt, így a románok karácsonykor ellenállás nélkül vonulnak be Erdély fővárosába. A magyar hírszerzés folyamatosan tájékoztatja a kormányt arról, hogy a román haderő nem képvisel semmilyen komoly erőt, néhány zászlóaljat kell csak mozgósítanunk és az egész Kárpát-medencéből ki tudjuk őket takarítani, de Károlyi mindenhol a visszavonulást rendeli el.

Ilyen körülmények között ül össze 1919 január 18-án a békekonferencia.

Majd pedig hatalomra jut a patkánylázadást követően a Tanácsköztársaság.

A tanácskormányt egyetlen nyugati és antant állam sem ismeri el. Létének pusztá ténye rengeteget ront Magyarország későbbi esélyein, Benes például hosszan értekezik arról, hogy ők (a csehek és a szlovákok) védik a nyugatot és Közép-Európát a magyar bolsevizmustól, ezért is érvényesíteniük kell területi igényeiket. A vörösök pedig nem hajlandóak lőszert és élelmiszert juttatni a Székely Hadosztálynak, amely így végül kénytelen letenni a fegyvert, miáltal a románok akadálytalanul vonulnak fel egészen a Tiszáig. Ugyanakkor nem feledkezhetünk meg arról a tényről sem, hogy a Vörös Hadsereg Stromfeld Aurél irányításával visszafoglalta a Felvidék jelentős területeit, bevonult Zólyomra és Érsekújvárra. Ekkor Clemenceau jegyzékben követelte a tanácskormánytól, hogy vonják vissza a magyar csapatokat a Felvidékről. Cserébe –micsoda kegy!- megígérte, hogy meghívják Magyarországot a békekonferenciára.

A proletárdiktatúra vezetői elfogadták az ajánlatot. Az egyetlen tisztességes ember közöttük,

Stromfeld Aurél azonnal lemondott minden tisztségéről.

A patkányok eltakarodása és Horthy hatalomátvétele után némileg konszolidálódott az ország helyzete.

S végül így utazott ki a magyar küldöttség a békekonferenciára. Arra a békekonferenciára, amelyre a béketanács semleges bizottságot jelölt ki még 1919 januárjában, hogy az állapítsa meg az etnikai határokat. Ezt a semleges bizottságot két cseh származású amerikai állampolgár vezette, Jan Karmezin és Robert Kamev. Az ő hamis jegyzőkönyveiket vette figyelembe a békekonferencia, Teleki térképei helyett, s így lett a trianoni béke során román etnikumú Nagyvárad és Kolozsvár, és szlovák Kassa meg Dunaszerdahely.

A békekonferenciára meghívott magyar delegációval pedig így bántak a győztesek:

„Apponyi levele, melyben nemcsak a békefeltételek írásbeli átadását, hanem tényleges tárgyalásokat kér, éppúgy, mint több más, a Béketanács elnökéhez intézett jegyzékünk és levelünk válasz nélkül maradt, Végül aztán mégis kaptunk egy meghívót a Quai d`Orsayba, a francia külügyminisztérium palotájába a békefeltételek átvételére. Az ülésre, mely a Quai d`orsay Salle de l`Horloge nevű termében zajlott le csak elnökünk, az 5 fő delegátus, azaz Popovich, Walkó, Bethlen, Teleki és jómagam, meg néhány szakértő volt meghíva. Egy hosszú, nagy terembe vezettek be bennünket, ahol a Béketanács már panoptikumszerű formában az emelvényen ült. Valószínűleg szándékosan igyekeztek a „vádoltak a bíróság előtt" pszichózist kelteni.”

Ezt Somssich László, a delegáció egyik tagja írta meg emlékirataiban.

A magyar delegáció 1920 január 7-én érkezett meg Párizsba. A magyar delegációt megérkezése pillanatában a Neuilly-ben lévő Chateau de Madrid szállóba vitték, és ott házi őrizetben tartották, vagyis egyszerűen nem vehettek részt a konferencián. Január 16-án adtak lehetőséget arra, hogy a magyarok is kifejtsék álláspontjukat. Ekkor azonban már véglegesen lezárták a béketervezetet és annak pontjait. Apponyi ekkor mondta el nagy hatású és híres beszédét, de sajnos, teljesen hiába.

Hát ennyit Apponyi gróf Trianonért viselt felelősségéről, és ennyit az Anarki fedőnevű plüss csegevara felelősségéről. Ez utóbbit amúgy ideje lenne számon kérni végre. Valahogyan. Bárhogyan. Nekem mindegy a formája. Bayer Zsolt